



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2017, č. j. MSK 110154/2016, o **přestupcích**,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 19.7.2016 č. j. MMFM 97438/2016 o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1, písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích změněno toliko v textu označení účastníka řízení a ve zbytku bylo rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, které žalobce napadl odvoláním, potvrzeno.

Žalobce namítal nesrozumitelnost výroku s tím, že nechává na úvaze soudu, zda popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně koresponduje a poznamenal, že on je přesvědčen o tom, že nikoliv. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne

15.9.2015 č. j. 41 A 58/2014-31. Dále žalobce namítal, že již v řízení o přestupku uplatnil tvrzení, že se v době spáchání údajných přestupků nenacházel na území České republiky, ale že byl v předmětné době na dovolené na Kanárských ostrovech a k prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést důkaz palubním lístkem z trajektu, palubním lístkem z letadla a fakturou z hotelu, v němž byl ubytován. Současně sdělil správnímu orgánu, že tyto důkazy předloží jeho zmocněnec na ústním jednání. Dále uvedl, že občanský průkaz, ORV a zelenou kartu zapomněl v úložném prostoru motocyklu. Dodal, že podání obsahující tato tvrzení zaslal jeho zmocněnec správnímu orgánu ještě v době, kdy nevěděl, že již došlo k vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. S těmito tvrzeními proto byl konfrontován až žalovaný v rámci odvolacího řízení, ačkoliv je žalobce zamýšlel uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného k těmto tvrzením a namítal předně to, že v řízení o přestupku se neuplatňuje koncentrace řízení. Žalovaný proto nebyl oprávněn jeho tvrzení odmítnout jako nevěrohodné na základě toho, že je uplatnil až po ústním jednání. Rovněž namítal, že žalovaný vycházel z toho „jak se věci obvykle mají“, tedy že policisté v každém takovém případě porovnávají fotografii dokladu s podobou zastaveného řidiče. Nebylo však prokázáno, že by takto postupovali i v tomto případě. Podstatné však je, že ve spise nebyl žádný podklad způsobit prokázat, že žalobce motorové vozidlo řídil. Podklady obsažené ve spise nebyly způsobit prokázat rozhodnou skutečnost, jakou je např. totožnost řidiče. Zcela postačovalo verzi skutkového děje zpochybnit, nemusel prokazovat odlišnou verzi skutkového děje, jak naznačuje žalovaný. Naopak bylo povinností žalovaného postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu a bylo tedy nutné provést další dokazování, jelikož jeho tvrzení nebylo možné vyvrátit odkazem na úřední záznamy. Nabízelo se zejména vyslechnout zasahující policisty.

Výrok přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu dle názoru žalobce nedosahuje potřebné míry podrobnosti, jelikož z něho nevyplývají všechny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona. Z výroku plyne to, že „dané vozidlo z nedbalosti řídil po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,39 g/kg“. Ve výroku však chybí údaj o tom, že by řídil bezprostředně po požití alkoholu. Výrok neodpovídá ani druhé skutkové podstatě, protože z výroku nelze dovodit, že by řídil v takové době po požití návykové látky, kdy ještě byl pod jejím vlivem. Z výroku vyplývá pouze údaj o naměřené hodnotě množství alkoholu v krvi, která však laikovi nic neřekne. Z výroku tedy nelze jednoznačně dovodit naplnění ani jedné ze dvou skutkových podstat obsažených v ust. § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, a to pro nedostatek skutkových znaků. Z tohoto důvodu je výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Dále žalobce namítal, že ve spise není obsažena metodika Českého metrologického institutu. Vyslovil názor, že tak došlo k vážné procesní vadě, jelikož správní orgán rozhodoval na základě podkladu, který nebyl proveden jako důkaz, a jelikož nebyl obsahem spisu, neumožnil žalobci se s tímto podkladem seznámit. Rovněž namítal, že správní orgán pouze konstatoval, že žalobce věděl, že jede pod vlivem alkoholu. Žádné úvahy, které jej vedly k tomuto závěru, však neuvedl. Takový stav odůvodnění není přezkoumatelný, jelikož úvahám, které správní orgán vedly k závěru o zavinění, nejsou známy, a proto jim nelze oponovat. Stejně tak není přezkoumatelná ani úvaha správního orgánu o nulové toleranci k alkoholu v České

republiky, neboť opět není zřejmé, odkud správní orgán tento fakt čerpá. Žalobce k tomu uzavřel, že závěr správního orgánu o ovlivnění návykovou látkou je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť není zřejmé jak (odkud) správní orgán dovodil, že nenulové množství alkoholu v krvi automaticky znamená, že řidič je ovlivněn alkoholem.

Dále žalobce namítal, že je mu výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně kladeno za vinu, že při řízení motorového vozidla u sebe neměl řidičský průkaz. Předně nebylo prokázáno to, že by se v předmětné době nacházel na území České republiky. Z oznámení přestupku a úředního záznamu nevyplývá, že by řidič neměl řidičský průkaz u sebe, ale pouze to, že jej nepředložil. Nejedná se o samostatně použitelné podklady rozhodnutí. Z jiných podkladů rozhodnutí se nic o tom, zda řidič u sebe řidičský průkaz měl, či jej pouze nepředložil, nepodává. Pro nedostatečně provedené dokazování tak bylo nutné postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo, tedy předpokládat, že řidič u sebe řidičský průkaz měl, pouze jej nepředložil. Žalobce se dále pozastavoval nad tím, jak správní orgán v rámci úvah o zavinění dovodil, že řidič věděl o tom, že nemá řidičský průkaz u sebe. Správní orgán toto pouze konstatoval, čímž své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Je při tom notorií, že pokud řidič řidičský průkaz skutečně nemá u sebe, a přitom je držitelem řidičského oprávnění, je tomu zpravidla proto, že řidičský průkaz zapomněl doma, v oblečení, v jiném vozidle apod. Žalobce namítal, že je mu kladeno za vinu závažnější zavinění, než jaké mu bylo prokázáno. Jednání spočívající v tom, že řidič u sebe nemá řidičský průkaz, nemůže v dnešní době nijak ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem. Takovým jednáním proto nemůže dojít k naplnění materiální stránky přestupku. Tímto zájmem je možnost policistů ověřit, zda je řidič držitelem řidičského oprávnění. Trvání na tom, aby přesto měl řidič u sebe řidičský průkaz, a sankcionování porušení této do značné míry zbytečné povinnosti, shledává žalobce neospravedlnitelným a dle jeho názoru se jedná o postup ultra vires.

Žalobce rovněž namítal, že je mu kladeno za vinu, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona spáchal v nepřímém úmyslu. Tento závěr však správní orgán dostatečně nezduvodnil. Správní orgán v tomto směru pouze konstatoval, že „věděl, že nemá řidičské oprávnění na daný motocykl, avšak k tomu zaujal vztah lhostejnosti“. Úvahy, které jej k takovému závěru vedly, však obsaženy nejsou. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Lze přitom obecně pochybovat o tom, zda řidič ví, že nemá řidičské oprávnění řídit motorové vozidlo, pokud se jedná o motocykl, neboť v jednotlivých skupinách jednostopých motorových vozidel (A1, A2, A) není snadné se orientovat. Pokud však správní orgán uzavřel, že údajně přestupek spáchal úmyslně, musel také prokázat, že věděl, že řídil motorové vozidlo, ke kterému nemá řidičské oprávnění, což se však správnímu orgánu nepodařilo. Byl tedy uznán vinným ze spáchání přestupku v závažnější formě zavinění, než jaká mu byla prokázána, což má za následek též nezákonnost uložené sankce, neboť při její výměře správní orgán zohlednil zejména neprokázané úmyslné zavinění. Odůvodnění tohoto právního závěru je rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán nijak neodůvodnil, proč vzal za zjištěné, že věděl, že nemá příslušné řidičské oprávnění, jakož ani to, jak dospěl k závěru, že k věci zaujal vztah lhostejnosti.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu o zákazu činnosti je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož z něj není zřejmé, zda je mu uložen zákaz řízení všech motorových vozidel, nebo zda jen některé skupiny motorových vozidel. Z tohoto důvodu je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž materiálně nevykonatelný. Pokud mu byl uložen zákaz řízení všech skupin motorových vozidel, bylo tak učiněno bez zákonného podkladu. Poznamenal, že při spáchání údajných přestupků řídil motorové vozidlo spadající do skupiny A a mohl mu tedy být uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel, což vyplývá z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Nezákonně mu byl uložen nijak neomezený, absolutní zákaz řízení motorových vozidel.

Nepřezkoumatelná a nezákonná je i výměra sankce. Jako nejzávažnější přitěžující okolnost správní orgán hodnotil úmyslnou formu zavinění přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona. Za další přitěžující okolnost správní orgán považoval to, že k přestupku mělo dojít v denní době, tedy v době „se zpravidla zvýšeným provozem na pozemních komunikacích“. Jedná se o nepřezkoumatelné, ničím nepodložené tvrzení. K tomu dále namítal, že obvyklý provoz v určité denní době není pro závažnost přestupku podstatný. Podstatný je toliko skutečný provoz, jaký panoval v době spáchání přestupku. Tato úvaha tedy opět způsobuje nezákonnost vyměřené sankce. Správní orgán rovněž nerespektoval institut zahlazení odsouzení, neboť jako přitěžující okolnost hodnotil to, že se v minulosti již dopustil dopravních přestupků, ačkoliv mezi jejich spácháním a spácháním projednávaných přestupků uplynuly více jak 3 roky. Samotná výměra sankce je rovněž nepřezkoumatelná, neboť správní orgán zvláště pro každé ze zákonných kritérií uvedených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích neuvedl, jaké skutečnosti a jakým způsobem pod ně podřadil, a s jakým vlivem na konečnou výši pokuty. Současný stav odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy ponechává pochybnosti o tom, zda právě vyměřená pokuta odpovídá všem okolnostem daného případu.

Žalobce rovněž namítal, že při měření rychlosti nebyl dodržen návod k obsluze, mimo jiné nebyl dodržen požadavek na přímost měřicího úseku a v místě měření se nacházely objekty, od kterých s vysokou pravděpodobností došlo k reflexi (svodidla).

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K výrokové části rozhodnutí žalovaný uvedl, že popis skutku zcela koresponduje s výčtem porušených ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. a stejně tak jsou uvedeny příléhavé skutkové podstaty přestupků, které žalobce svým jednáním naplnil. K námitce, že se žalobce v době spáchání přestupku nenacházel na území České republiky, žalovaný uvedl, že trvá na své argumentaci v napadeném rozhodnutí a v plném rozsahu na ni odkázal. Poukázal na to, že zmocněnec žalobce se k ústnímu jednání, které se konalo 11.7.2016 dostavil, přičemž se ani okrajově nezmínil, že by se žalobce měl v době spáchání přestupku nacházet v zahraničí. Žalovaný souhlasí s argumentem žalobce, že řízení o přestupku není ovládáno zásadou koncentrace řízení, nicméně jeho obhajoba se ve fázi, kdy ji uplatnil, již nejví jako věrohodná. Žalovaný nemá pochyb o tom, že žalobce motocykl v době spáchání přestupku řídil.

K námitce, že ve výroku chybí údaj o tom, že žalobce řídil bezprostředně po požití alkoholu, žalovaný konstatoval, že v České republice platí nulová tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As

59/2010. Zdůraznil, že žalobci byla naměřena prokazatelná hodnota 0,39 g/kg alkoholu. Není tedy pochyb o tom, že řídil v takové době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu.

K námitce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu, že spis neobsahuje metodiku Českého metrologického institutu a tato nebyla provedena jako důkaz, žalovaný poznamenal, že metodika ČMI je jak správním orgánům, tak i soudům známa z jejich úřední činnosti a patří k základním odborným znalostem nezbytným pro jejich rozhodovací činnost. Stejně tak nulová tolerance vyplývá přímo ex-lege a v tomto směru i Nejvyšší správní soud provedl výklad zákona. Žalovaný opětovně odkázal na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010 sp. zn. 8 As 59/2010. Prokázaná hodnota alkoholu v krvi 0,39 g/kg již není nezanedbatelná. Žalobce tedy musel pociťovat jisté ovlivnění rozpoznávacích a ovládacích schopností.

K námitce, že výrokem rozhodnutí je mu kladeno za vinu, že při řízení vozidla neměl u sebe řidičský průkaz a z úředního záznamu má plynout pouze to, že řidičský průkaz nepředložil, nikoliv, že by jej neměl u sebe, žalovaný zdůraznil, že řidič má povinnost na výzvu policisty předložit řidičský průkaz. Pokud tedy tak vědomě neučinil, správní orgán v jeho prospěch dospěl k závěru, že ho při řízení motorového vozidla neměl u sebe. Povinnost mít řidičský průkaz u sebe, a tento na výzvu předložit, zákonodárce stanovil z důvodu rychlé a efektivní identifikace, zda je řidič držitelem řidičského oprávnění, a to bez ohledu na to, že policisté mají možnost tuto skutečnost ověřit v příslušných databázích.

K námitce žalobce, že je mu kladeno za vinu, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu spáchal v nepřímém úmyslu a že tento závěr však správní orgán dostatečně nezduvodnil, žalovaný uvedl, že nemá pochyb o tom, že se žalobce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. dopustil v nepřímém úmyslu, neboť je osobou odborně způsobilou pro skupinu A1, a zároveň je vlastníkem i provozovatelem předmětného motocyklu. Žalobci tak muselo být dobře známo, že není držitelem potřebného řidičského oprávnění pro skupinu A, přesto však motocykl na pozemní komunikaci řídil.

K námitce, že výrok je nepřezkoumatelný, jelikož z něj není zřejmé, zda je žalobci uložen zákaz řízení všech motorových vozidel nebo zda jen některé skupiny vozidel, žalovaný uvedl, že povaha spáchaných přestupků je taková, že mohlo dojít k jejich spáchání motorovým vozidlem kterékoliv skupiny. Z hlediska generální a individuální prevence se jeví jako přiměřené uložit sankci zákazu řízení všech motorových vozidel, tak jak bylo učiněno. Z výroku je zřejmé, že zákaz činnosti nebyl ničím omezen, týká se tedy vozidel všech skupin. Žalovaný považuje odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k uloženým sankcím za dostatečné a zcela přesvědčivé. Při správním uvážení nedošlo k žádnému excesu, a jejich výše se jeví jako přiměřená daným okolnostem.

K námitce, že nebyl dodržen návod k obsluze, zejména nebyl dodržen požadavek na přímost měřicího úseku, a že se v místě měření nacházely objekty, od kterých s vysokou pravděpodobností došlo k reflexi, žalovaný poukázal na to, že tato námitka nebyla vznesena po celou dobu řízení před správními orgány, ačkoliv nic žalobci nebránilo takto učinit. Ze záznamu přestupku je zřejmé, že mezi měřícím vozidlem a změřeným motorovým jednostopým vozidlem není žádný objekt, který by mohl mít vliv na správnost výsledné změřené rychlosti.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a správního orgánu I. stupně zjistil krajský soud následující skutečnosti. Magistrát města Frýdku-Místku rozhodnutím ze dne 19.7.2016 uznal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil úmyslně tím, že dne 4.6.2016 v 10:29 hodin řídil na silnici D56 mimo obec Paskov (GPS 18°16'52.020"E, 49°43'23.280"N) motocykl Yamaha XP 500, RZ X, aniž byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu (A2 nebo A). Při řízení předmětného vozidla z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h minimálně o 15 km/h, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 145 km/h. Dané vozidlo z nedbalosti řídil po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,39 g/kg. Za jízdy z nedbalosti neměl u sebe řidičský průkaz. Tímto svým jednáním porušil povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 7 písm. a), § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byla podle § 12 zákona o přestupcích a podle § 125c odst. 5 písm. a), § 125c odst. 6 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích za přestupek uložena pokuta ve výši 29.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

K námitce žalobce ohledně nesrozumitelnosti výroku krajský soud na tomto místě činí závěr, že výrok rozhodnutí správního orgánu splňuje náležitosti § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Rozhodným je také ust. § 68 odst. 2 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z něhož plyne, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému

splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Z výše citovaného výroku prvostupňového správního orgánu je zřejmý způsob, jakým byl vymezen skutek, z výroku je zřejmé, za jaké konkrétní jednání byl žalobce poškozen, údaje, které skutek charakterizují, jsou dostatečně konkretizovány, z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Krajský soud sdílí závěr žalovaného, že přestupky, jichž se žalobce dopustil, byly spáchány v jednočinném souběhu. Výrok rozhodnutí obsahuje popis skutku s přesným označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění a druh a výměru sankce. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 58/2014-31 na danou věc nedopadají. Krajský soud v Brně v označené věci řešil situaci, kdy se obviněný dopustil několika skutků. Jedná se tedy o situaci odlišnou od projednávané věci. Přestupky, jichž se žalobce dopustil, byly spáchány v jednočinném souběhu.

Ze správních spisů soud dále zjistil, že skutková zjištění správní orgán učinil z oznámení přestupku, z něhož vyplynulo, že dne 4.6.2016 v 10:30 hodin řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu (č. OP je uvedeno v oznámení) na silnici D56, katastr obce Staříč (u mostu 56-061) motocykl Yamaha XP500, RZ X, aniž byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu. Řidič byl na místě vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Orientační vyšetření bylo provedeno analyzátozem Alcotest 7510, číslo přístroje ARHH-0201. První dechová zkouška v 10:30 hodin s výsledkem 0,63 promile, druhá dechová zkouška v 10:35 hodin s výsledkem 0,58 promile. Řidič odběr krve nepožadoval. Na otázku, zda řidič užil před anebo během jízdy léky, odpověděl řidič záporně. Řidiči bylo sděleno, že je podezřelý z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, zjištěna byla i další porušení zákona, a to § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., čímž měl spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, dále porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) téhož zákona a dále porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Žalobce se nevyjádřil, oznámení přestupku podepsal. Ve spise je rovněž úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky č. j. KRPT-131837/PŘ-2016-070206, který je žalobcem podepsán. Úřední záznam kromě osobních údajů žalobce obsahuje označení řidičského oprávnění pro vyjmenované skupiny, přičemž oprávnění pro skupinu A a ani A2 mezi nimi uvedeno není, což koresponduje rovněž s údaji v evidenční kartě řidiče. Pro motocykly je žalobce držitelem pouze skupiny AM (motocykly s konstrukční rychlostí nepřevyšující 40 km/hod) a A1 (lehké motocykly o výkonu nejvýše 11 kW a se zdvihovým objemem motoru nepřevyšujícím 125 cm³). Ve spise je rovněž karta vozidla X, z něhož plyne, že vozidlo Yamaha uvedené registrační značky má zdvihový objem 530 cm³ a maximální výkon 34,2 kW. Spis obsahuje rovněž záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného motocyklu X a údajů o místě měření dne 4.6.2016 v čase 10:29:59, silnice D56, mimo obec, GPS délka 18°16'52.020"E, GPS šířka 49°43' 23.280"N, rychlost byla měřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C výrobního čísla 15/0238, motocyklu RZ X byla naměřena rychlost 150 km/h. Ze snímku plyne, že radar byl nastaven na měření vozidel na odjezdu, vozidlo je zachyceno ve směru odjezdu, je zachyceno v mřížce (radarového svazku) a na snímku je zobrazeno pouze měřené vozidlo. Součástí spisu jsou záznamy o dechových zkouškách, které korespondují s údaji uvedenými v oznámení přestupku a v úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití

alkoholických nápojů, dále ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET, a. s. Kunovice č. 272/15 ze dne 6.12.2015 s platností do 5.12.2016, který se vztahuje k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 10C výrobního čísla 15/0238, osvědčení policisty M. Z. k obsluze označeného silničního rychloměru a dále evidenční karta řidiče.

Z oznámení o zahájení přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 11.7.2016, které bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 21.6.2016 bylo zjištěno, že žalobci bylo sděleno, že je předvolán jak obviněný z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b), § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se měl dopustit tím, že dne 4.6.2016 v 10:29 hodin řídil na silnici D56 mimo obec Paskov (GPS 18°16'52.020"E, 49°43' 23.280"N) motocykl Yamaha XP500, RZ X, aniž byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu (A2 nebo A). Při řízení předmětného motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost 130 km/h minimálně o 15 km/h, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná rychlost vozidla 145 km/h. Dané vozidlo řídil po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy Policií ČR byla zjištěna nejnižší prokazatelná hodnota alkoholu v krvi ve výši 0,39 g/kg. Za jízdy neměl u sebe řidičský průkaz. Tímto jednáním porušil povinnosti stanovené v § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 2 písm. b), § 6 odst. 7 písm. a), § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů).

Součástí spisové dokumentace je také ověřovací list, z něhož plyne, že přístroj Dräger, kterým byla dechová zkouška u žalobce provedena, byl ověřen a jeho kalibrace byla provedena podle výrobcem stanoveného postupu a lze jej používat ke zjištění obsahu alkoholu v krvi. Kalibrace přístroje Dräger Alcotest 7510 byla provedena 29.7.2015, výrobní číslo ARHH-0201. Ověřovací list č. 7051-OL-D1245-15 byl vydán 4.8.2015. Zkouška byla provedena 3.8.2015. Doba platnosti ověření 4.8.2016.

11.7.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc ze dne 29.6.2016, jíž žalobce zmocnil k zastupování v předmětném správním řízení pana J. S. Uvedený zmocněnec vzal na vědomí dne 11.7.2016 poučení účastníka řízení o přestupcích. Listina o tom je na č. I. 209 správního spisu. Zmocněnec žalobce se k nařízenému jednání dne 11.7.2016 dostavil, správní orgán provedl důkaz listinami, s nimiž byl zmocněnec žalobce seznámen. Jednalo se o oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů, ověřovací list RAMER 10C, osvědčení, záznam o dechové zkoušce, ověřovací list Dräger, metodiky – vyhodnocení záznamu o přestupku, mapka, výpis evidence vozidel, evidenční karta řidiče. Důkazy byly provedeny v souladu s § 51 a § 53 správního řádu. Zmocněnec žalobce požádal o kopii celého spisu, čemuž bylo vyhověno. Na dotaz zmocněnec žalobce uvedl, že se v tuto chvíli k důkazům vyjadřovat nebude s tím, že tak učiní do pátku 15.7.2016. Správní orgán s touto lhůtou vyslovil souhlas s tím, že poté vydá rozhodnutí. Žádné další důkazy zmocněnec žalobce nenavrhoval. Zmocněnci bylo dáno poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu, zmocněnec reagoval prohlášením, že se vyjádří do 5 dnů. Do dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně 19.7.2016 vyjádření ani důkazní návrhy správnímu orgánu doručeny nebyly. 19.7.2016 pak správní orgán I. stupně vydal již výše citované rozhodnutí, proti němuž žalobce v zákonné lhůtě podal odvolání.

Žalovaný o odvolání rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 23.1.2017 č. j. MSK 110154/2016. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil toliko v části textu o označení účastníka řízení a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Krajský soud předně konstatuje, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně je nutno posuzovat jako jeden celek. Krajský soud zastává názor, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Co se týče žalobní námitky ohledně totožnosti řidiče, krajský soud předně konstatuje, že žalobce tvrdí, že v době, kdy došlo ke spáchání předmětných přestupků, se nacházel na dovolené na Kanárských ostrovech a že se tedy nemohl dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu a že svůj občanský průkaz zapomněl spolu se zelenou kartou pojištění a ORV v úložném prostoru, žalobce uplatnil až podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně 19.7.2016 v 15:35 hodin (viz č. I. 26 – 30 spisu), tedy po vydání napadeného rozhodnutí, což plyne z data vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně a rovněž z dokladu o odeslání rozhodnutí do datové schránky zmocněnce žalobce dne 19.7.2016 v 9:33 hodin. Uvedené podání bylo správnímu orgánu doručeno i po lhůtě, kterou si zmocněnec žalobce k podání vyjádření a důkazních návrhů se souhlasem správního orgánu určil u jednání dne 11.7.2016, kterážto uplynula dnem 15.7.2016. Žalovaný se s výše uvedeným tvrzením žalobce v rámci odvolacích námitek vypořádal podrobně kromě jiného na straně 5 napadeného rozhodnutí a s jeho závěry se krajský soud zcela ztotožňuje. Soud má za to, že skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání předmětných přestupků žalobcem ve smyslu § 3 správního řádu. Krajský soud považuje listinné důkazy shora uvedené za dostatečné k prokázání skutečnosti, že předmětný motocykl v daném okamžiku řídil žalobce, jehož totožnost byla na místě prokázána občanským průkazem a nepochybně tak policisté porovnali fotografii na dokladu s podobou zastaveného řidiče. Pominout nelze také to, že věděl-li žalobce, že motocykl neřídil a přestupků se tak nemohl dopustit, pak by jako každý rozumně uvažující člověk, nacházející se v jeho situaci, tuto skutečnost správnímu orgánu sdělil při první možné příležitosti a nikoli až po vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Jak plyne z obsahu spisu oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 21.6.2016. Žalobce nijak nereagoval, nebránil se tvrzením, že se v době spáchání předmětných přestupků nacházel mimo území České republiky, že občanský průkaz s dalšími doklady ponechal v úložném prostoru. Tato tvrzení neuplatnil jeho zmocněnec ani u jednání dne

11.7.2016. Uvedenou námitku soud proto považuje za účelovou a jejím jediným cílem bylo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchané přestupky. Za tohoto stavu bylo také nadbytečné k uvedenému tvrzení žalobce provádět další dokazování.

Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek, uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Krajský soud zastává názor, že v dané věci bylo postaveno najisto, že žalobce řídil motorové vozidlo dne 4.6.2016 pod vlivem alkoholu. Při určení výše hladiny alkoholu na základě naměřené hodnoty po dechových zkouškách byla vzata v úvahu možná odchylka měření a rovněž fyziologická hladina alkoholu v krvi a o tyto hodnoty byl výsledek měření korigován ve prospěch žalobce. Dechová zkouška byla provedena kalibrovaným analyzátozem alkoholu. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ve správním řízení bylo prokázáno, že v krvi žalobce se nacházelo množství alkoholu nad běžnou fyziologickou hladinu. Správní orgán proto nepochybil, když dospěl k závěru, že jednáním žalobce, tj. řízením vozidla v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, došlo k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Namítal-li žalobce, že správní orgán učinil závěr, že pro správné stanovení hodnoty alkoholu v krvi při provedení dechové zkoušky se dle metodiky Českého metrologického institutu po první provedené zkoušce měření minimálně jednou zopakuje po uplynutí 5 minut, přičemž mezi výsledky obou měření nesmí být rozdíl větší než 10 %, a že poté se od hodnoty nejbližší následující k době řízení vozidla zmíněné dvojice hodnot odečte hodnota zahrnující počet možných faktorů, které mohou ovlivnit výsledek měření, a že ve spise správního orgánu se žádná metodika Českého metrologického institutu nenachází, a že správní orgán tak rozhodoval na základě podkladu, který nebyl proveden jako důkaz a žalobce s ním nebyl seznámen, krajský soud nesouhlasí. Metodika je totiž návodem, jak při měření správně postupovat, ale sama o sobě neprokazuje správní praxi, tedy že při pozitivní zkoušce na alkohol, jako tomu bylo v projednávané věci, policista zopakuje měření po uplynutí 5 minut od první pozitivní zkoušky, a aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. Jestliže policista opakovaně provedl u žalobce dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem, přičemž v 10:30 hodin byla naměřena hodnota 0,63 g/kg alkoholu v krvi a v 10:35 hodin 0,58 g/kg alkoholu v krvi, byla tedy splněna podmínka časového odstupu nejméně 5 minut a rozdílu výsledku mezi naměřenými hodnotami menším než 10 %, pak výsledek

měření byl věrohodný a důkaz předmětnou metodikou byl důkazem nadbytečným. V této souvislosti krajský soud odkazuje také na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 As 24/2009-65 o tom, že „jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0, nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem“. V rozhodnutí č. j. 7 As 105/2010-96 Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedený způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoli množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobitelné k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. Skutečnost, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, připomenul Nejvyšší správní soud také v rozsudku č. j. 8 As 59/2010-78. Není důvodná námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti úvahy správního orgánu o nulové toleranci k alkoholu v České republice u řidičů. Nulová tolerance hladiny alkoholu při řízení vozidla plyne přímo z právního předpisu, konkrétně z § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, v němž zákonodárce zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Nedůvodnými soud shledává i námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti závěrů správních orgánů ohledně zavinění. K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, jak plyne z § 3 zákona o přestupcích. Zjištěná nenulová hladina alkoholu v krvi vypovídá o tom, že žalobce zkonsumoval alkohol v takovém množství nebo v takové době před řízením vozidla, že byl následně prokazatelně alkoholem ovlivněn. Závěru správních orgánů, které dovodily zavinění z nedbalosti vědomé, kdy žalobce věděl, že jede pod vlivem alkoholu, avšak bez přiměřeného důvodu spoléhal, že neporuší zájem chráněný zákonem, vychází ze zjištěného skutkového stavu, kdy prokázaná hodnota alkoholu v krvi 0,39 g/kg již není nezanedbatelná a žalobce tedy musel pociťovat jisté ovlivnění rozpoznávacích a ovládacích schopností a tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

Podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.

Co se týče námitek žalobce k závěrům správního orgánu ohledně odpovědnosti žalobce za přestupek podle § 125c) odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů v důsledku porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, krajský soud uvádí, že není pochyb o tom, že žalobce řídil motocykl značky Yamaha, RZ

X dne 4.6.2016, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění pro skupinu A2 nebo A, přičemž uvedené vozidlo má zdvihový objem 530 cm³ a maximální výkon 34,2 kW, jak bylo prokázáno za řízení před správním orgánem. Rovněž bylo prokázáno, že žalobce je držitelem oprávnění pouze skupin AM, což jsou motocykly s konstrukční rychlostí nepřevyšující 40 km/h a A1 – lehké motocykly o výkonu nejvýše 11 kw a se zdvihovým objemem motoru nepřevyšujícím 125 cm³. Z výše citovaného § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích plyne, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Se závěrem správního orgánu, že v případě jízdy bez řidičského oprávnění lze dovodit úmysl nepřímý. Uvedené plyne z provedeného dokazování. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce věděl, že nemá řidičské oprávnění na daný motocykl, avšak k tomu zaujal vztah lhostejnosti. Tvrdil-li žalobce, že v jednotlivých skupinách jednostopých motorových vozidel není snadné se orientovat, pak za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění toliko skupin AM – motocykly s konstrukční rychlostí nepřevyšující 40 km/h a A1 – lehké motocykly o výkonu nejvýše 11 kw a se zdvihovým objemem motoru nepřevyšujícím 125 cm³, přičemž řídil vozidlo Yamaha se zdvihovým objemem 530 cm³ a maximálním výkonem 34,2 kW, lze stěží dovodit, že nevěděl, že nemá řidičské oprávnění na daný motocykl. Námitku žalobce, že závěr správního orgánu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů soud neshledává důvodnou.

Co se týče žalobcových námitek ohledně přestupku nepředložení řidičského průkazu, krajský soud uvádí, že nepředložení řidičského průkazu bylo potvrzeno oznámením přestupku, které bylo sepsáno za žalobcovy přítomnosti a v němž je jasně uvedeno, že řidičský průkaz nepředložil. Žalobce nevyužil možnosti vyjádřit se do tohoto oznámení, a ani u jednání jeho zmocněnec nic neuváděl. Soud má za to, že porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění k datu 4.6.2016 bylo zcela jednoznačně prokázáno. Podle tohoto zákonného ustanovení řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a § 5 dále povinen mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Jestliže z úředního záznamu policistů ze dne 4.6.2016 ve spojení s oznámením přestupku vyplývá, že policista řidiče vyzval k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla a že řidič předložil ORV a zelenou kartu pojištění a jako doklad totožnosti občanský průkaz a řidičský průkaz předložen nebyl, má soud za to, že policista vyslovil svůj požadavek dostatečně srozumitelně, aby jej pochopil každý řidič a že to tedy znamená, že má-li řidičský průkaz u sebe, aby jej předložil. Žalobce zaviněně porušil § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., v rozhodném znění, jelikož policistovi při silniční kontrole řidičský průkaz nepředložil. Řidičský průkaz má mít řidič při řízení u sebe právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole policistovi předložit k ověření, že má řidičské oprávnění. Podstata jednání spočívá v tom, že řidič nemá při sobě dokument schopný okamžitě osvědčit jeho řidičské oprávnění, podstata následku z hlediska dotčení chráněného právního zájmu pak spočívá v nezpůsobilosti řidiče okamžitě na místě bez jakýchkoli dalších pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích. Nebyly přítomny žádné významné okolnosti, které by toto vyloučily. Za takovou okolnost nelze považovat možnost, aby si policisté ověřili dálkově v příslušných evidencích policistům přístupných, že dotyčný řidič má řidičské oprávnění.

Soud nesdílí ani námitky žalobce ohledně uložených sankcí. Z ust. § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů plyne, že při

určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Správní orgány správně dospěly k závěru, že za nejprísnější postižitelný postupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., se podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., uloží pokuta od 25.000 Kč do 50.000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona se za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 uloží zákaz činnosti od 1 roku do 2 let. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že podle § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Z takto formulovaného výroku je zřejmé, že zákaz činnosti nebyl nijak omezen a týká se tedy vozidel všech skupin. Zákaz činnosti byl uložen v souladu s výše citovanými zákonnými ustanoveními, výrok rozhodnutí je přezkoumatelný a srozumitelný. Námitka žalobce, že mu měl být uložen zákaz řízení pouze skupiny motorových vozidel A, nemá oporu v zákoně. Správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti zejména k tomu, že žalobce spáchal přestupek spočívající v řízení vozidla, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění úmyslně, jako přitěžující okolnost zohlednil dobu spáchání přestupku s tím, že se jednalo o denní dobu se zpravidla zvýšeným provozem na pozemních komunikacích, dále uvedl, že nebylo možno odhlédnout od skutečnosti, že se dopustil čtyř přestupků, z toho dvou vážných, za které zákon ukládá zákaz činnosti, což je přitěžující okolnost. Při určení výše sankce vycházel také z evidence řidičů, z níž bylo zjištěno, že žalobce se v posledních třech letech přestupku nedopustil, což hodnotil ve prospěch žalobce, na druhou stranu s ohledem na závažnost přestupků a společenskou nebezpečnost jednání a vzhledem k přitěžujícím okolnostem, uložil pokutu vyšší, než je minimální hranice, tedy částkou 29.000 Kč, ovšem současně zákaz činnosti uložil na samé spodní hranici, neboť zákaz činnosti byl žalobci uložen poprvé. Ve shodě s žalovaným také soud považuje odůvodnění rozhodnutí správních orgánů za dostatečné a sankce jsou zcela přiměřené daným skutkovým okolnostem.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.7.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**